

азъ разбрахъ, че и днесъ си работи общарството, първоначалний си занаятъ. Мисла, че той сега шие обща за индустриалното училище въ Княжево, или на лагера тамъ... Женичката му и другата, която послѣ разбрахъ, че била нейната майка, — живѣятъ въ София и сега бѣха му дошли на гости.

При Павлово трамваятъ пакъ спрѣ и прие нови пътници: трима майстори — македонци, охридчане, и едно младо офицерче, подпоручикъ, съ бѣла фуражка и съ бѣлъ кителъ. Македонцитѣ сѣднахъ наредъ съ Колчовото семейство, а офицерчето сѣдна до мене, срѣщу тѣхъ. Трамваятъ пакъ тръгна. Приближаваше да зайде слънце. Азъ често хвърляхъ съ участие погледи къмъ Колчевото семейство. Старата, майката, петдесетъ годишна жена, облѣчена въ кафявъ сукненъ кожухъ съ ожулени лисичи кожи, суха, дребнолика, съ изострена брада и съ носъ камбурястъ — на плътоядна птица; тя имаше изражение неприятно; нѣщо лукаво и ехидно стоеше въ нейнитѣ очи. Антипатична жена... Колчовица, напротивъ, нѣмаше нищо отъ майка си: крѣглолика, бѣличка, румена, съ заключени вѣжди, сякашъ ихтиманка, и съ такъвъ единъ добъръ, сладъкъ погледъ! Тя бѣше много напѣта въ синия си коприненъ фустанъ съ пълень корзетъ, изъ който висеше краятъ на златенъ ланцъ на часовникъ; на шията ѝ врѣвъ жълтици; черната ѝ коса, заднята половина само, забрадена съ много фина копринена кърпица, нарѣбена съ златни тантели. Азъ обичамъ такива забрадки, тѣ сж прѣлестни, на една хубава глава, като на Колчовата булка. Тя бѣ намѣтната съ хубавъ широкъ черъ шалъ, съ прѣднитѣ поли на който покриваше дѣтето си, задрѣмало въ обятията ѝ, облѣчено въ красивата форма на английско моряче. Азъ